

Skaitāma ik pa divdesmit četrām stundām

Kas vēlas skaitīt šo lūgsmu, tam jāpieceļas un jāceļ skaits uz Dievu un, stāvot savā vietā, jāparaugās uz labo un tad uz kreiso pusi, it kā gaidot zēlastību no Viszēlīgā, Līdzjutīgā Kunga. Tad viņam ir jāsaka:

Ak Tu, visu vārdu Kungs un debesu Radītājs! Piesaucot tos, kas ir Tavas neredzamās būtības Gaismas Avotī, es lūdzu Tevi, Visaugsto, Viscildeno, vērs manu lūgšanu ugunī, kas sadedzinās plīvurus, kuri slēpj no manis Tavu Daili, un gaismā, kas novedīs mani pie Tavas Klātbūtnes okeāna.

Tad rokas jāpaceļ, lūdzot Dievu – lai Viņam slava un svetība – un ir jāsaka:

Ak Tu, pasaules Ilgojums un tautu Mīļotais! Tu redzi mani vēršamies pie Tevis, no visiem atraisījušos, tikai no Tevis vien nē, cieši turoties pie saites ar Tevi, kuras kustības ir visu radību saviļņojušas. Ak mans Kungs, es esmu Tavs kalps un Tava kalpa dēls. Raugi, es stāvu, gatavs piepildīt Tavu gribu un Tavu vēlēšanos, un es nemeklēju neko citu kā vien Tavu atzinību. Piesaucot Tavu

žēlsirdības jūru un Tavas svētības Sauli, es lūdzu Tevi, dari ar Savu kalpu visu, ko vēlies. Patiesi, Tava varenība nav izsakāma. Viss, ko Tu atklāj, ir manas sirds ilgojums un manas dvēseles dārgums. Ak Dievs, mans Dievs! Ne uz manām cerībām, ne uz maniem darbiem raugies, nē, raugies vien uz Savu gribu, kas aptver debesis, nē, raugies vien uz Savu cildens ir Tavs Visdiženais Vārds, ak Tu, Valdniek pār visām tautām! Esmu ilgojies tik vien tā, kā ilgojies Tu, un mīlu tik vien to, ko mīli Tu.

Pēc tam ir jānometas ceļos un, skarot zemi ar pieri, jāsaka:

Tu pacelies pāri ikvienam priekšstatam par Tevi, izņemot Pašam Savu, un ikviena izpratnei, izņemot Savu.

Pēc tam ir jāpieceļas un jāsaka:

Vērt manu lūgšanu, ak Kungs, dzīvības ūdens avotā, no kā man smelties veldzi, kamēr vien pastāv Tava valdīšana, lai varu es Tevi teikt ikvienā no Tavām pasaulēm.

Atkal jāpaceļ rokas lūgšanā un jāsaka:

Ak Tu, atšķirtībā no Kā ir tvīkušas sirdis un dvēseles un Kura mīlestības uguns ir iededzinājusi visu pasauli. Piesaucot Tavu vārdu, ar kuru Tu esi pakļāvis visu radību, es lūdzu Tevi, neliedz man to,

ar ko esi bagāts, ak Tu, Kas valdi pār visiem cilvēkiem. Ak mans Kungs, Tu redzi šo ceļnieku steidzami uz Tavām visaugstākajām mājām zem Tavas varenības baldahīna un Tavas žēlsirdības lokā, un šo grēcinieku meklējam Tavas piedošanas jūru, un šo pazemīgo tiecamies pēc Tavas slavas galma, un šo nabaga radījumu meklējam Tavas bagātības rītausmu. Tev ir tā vara pavēlēt visu, ko vēlies. Es apliecinu, ka Tu esi slavējams par visu, ko dari, un ka Tavas pavēles ir jāizpilda, un Tavai gribai nebūs robežu.

Pēc tam ir jāpaceļ rokas un trīs reizes jāatkārto Visdiženais Vārds. Tad, rokas atbalstot pret ceļgaliem, jānoliecas Dieva priekšā – lai Viņam slava augstumos – un jāsaka:*

Tu redzi, ak mans Dievs, ka manā miesā ir saviļņojies mans gars, kā alkst tas Tevis pielūgšanas un Tevis cildināšanas, kā tas apliecina to, ko Tavu vārdu Ķēniņvalstī un Tavu zināšanu debesīs ir apstiprinājusi Tavu Baušļu Mēle. Es vēlos šajā stāvoklī, ak mans Kungs, lūgt no Tevis it visu, kas Tev pieder, lai es varu parādīt, cik nabags es esmu, un teikt Tavu dāsnumu un Tavu bagātību, un pieminēt savu bezspēcību, un paust Tavu spēku un varenību.

Tad ir jāpieceļas, divreiz jāpaceļ lūgšana rokas un jāsaka:

Nav neviena cita Dieva bez Tevis, Visvarenā, Visdāsnā. Nav neviena cita Dieva bez Tevis, Lēmēja kā sākumā, tā beigās. Ak Dievs, mans Dievs! Tava piedošana ir mani iedrošinājusi, Tava zēlastība ir mani stiprinājusi, un Tavs aicinājums ir mani atmodinājis, un Tava svētība ir mani piecēlusi un atvedusi pie Tevis. Citādi, kas gan es esmu, ka iedriktos stāt pie Tavas Tuvības Pilsētas vārtiem, vai arī celt skatu uz to gaismu, kas atmirdz no Tavas gribas debesīm? Tu redzi, ak mans Kungs, šo nelaimīgo radījumu, kas klauvē pie Tavas svētības durvīm, un šo gaistošo dvēseli, kas no Tavām dāsnajām rokām vēlas saņemt mūžīgās dzīvības ūdeņus. Tev ir teikšana visos laikos, ak Tu, Visu Vārdu Kungs, mana daļa ir samierināties un labprāt pakļauties Tavai gribai, ak Debesu Radītāj!

Tad ir trīsreiz jāpaceļ rokas un jāsaka:

Pār visiem dižajiem diženāks ir Dievs!

Tad jāmetas ceļos un, skarot zemi ar pieri, jāsaka:

Pārāk augstu Tu esi, lai Tavas Tuvības debesīs paceltos to cildinājumi, kas tiecas pēc Tevis, vai arī lai to siržu putni, kas Tev uzticīgi, sasniegtu Tavus vārtus. Es apliecinu, ka nav vārdu un īpašību, kas spētu izteikt Tavu svētumu. Nav cita Dieva bez Tevis, Visaugstā, Viscildenā.

Tad ir jānosežžas un jāsaka:

Es apliecinu to, ko apliecinājusi ir visa radība, un Debesu Pulki savos augstumos un visaugstās Paradīzes iemītnieki, un aiz viņiem no visgaišā Apvāršņa pati Dižā Mēle, ka Tu esi Dievs, ka nav cita Dieva bez Tevis un ka Viņš, Kas tika atklāts, ir Viscdzilākais Noslēpums, Lolotais Simbols, caur Kuru vārda BŪT burti ir tikuši savienoti un saliedēti. Es apliecinu, ka tas ir Viņš, Kā vārdu ir rakstījis Visaugstā Spalva un Kas ir pieminēts Dieva, debesu troņa un zemes Valdnieka Grāmatās.

Tad jāpieceļas un jāsaka:

Ak visas radības Kungs, Valdnieks pār visu redzamo un neredzamo! Tu redzi manas asaras un dzirdi manas nopūtas, un Tu saklausī manus vaidus un vaimanas, un manas sirds žēlabas. Tik tiešām, Tu esi varens! Mani pārkāpumi nav ļāvuši man iemantot Tavu tuvību, un mani grēki tur mani jo tālu no Tava svētā Galma. Tava mīla, ak mans Kungs, ir mani bagātinājusi, un atšķirtība no Tevis ir mani pazudinājusi, un tālums no Tevis ir mani iznīcinājis. Piesaucot Tavus soļus tuksnesī un vārdus: “Šeit Es esmu, Šeit Es esmu”, kurus Tavi Izredzētie ir runājuši bezgalībā, un Tavas Atklāsmes vēsmas, un Tavas Izpaušmes rītausmas maigos vējus, es lūdzu

Tevi, ļauj man saskatīt Tavu Daili un ievērot it visu, kas teikts Tavā Grāmatā.

Tad jāatkārto Viscdzilākais Vārds trīs reizes, jānoliecas, balstot rokas uz ceļgaliem un jāsaka:

Lai slava Tev, ak mans Dievs, par to, ka Tu man esi palīdzējis atcerēties Tevi un teikt Tevi, un esi man ļāvis iepazīt To, Kas ir Tavu Zīmju Gaismas Avots, un esi man licis noliekties Tavas Augstības priekšā un zemoties Tavas Dievišķības priekšā, un atzīt to, ko ir teikusi Tava Visaugstā Mēle.

Tad ir jāpieceļas un jāsaka:

Ak Dievs, mans Dievs! Mana mugura likst zem manu grēku nastas, un mana bezrūpība ir mani pazudinājusi. Vienmēr, kad domāju par saviem ļunajiem darbiem un par Tavu labestību, mana sirds kūst un asinis deg manās dzislās. Piesaucu Tavu Daili, ak Tu, pasaules Ilgojums! Es sarkstu, uzlūkojot Tevi, un kauns ir manām rokām celties ilgās uz Tava Dāsnuma Debesīm. Tu redzi, ak mans Dievs, kā aiz asarām es piemirstu daudzināt Tevi un Tavus tikumus, ak Tu debesu troņa un zemes Valdniek! Piesaucot Tavas Ķēniņvalsts zīmes un Tavas valdīšanas noslēpumus, es Tevi lūdzu, pret Saviem mīļotajiem izturies tā, kā liek Tev to Tavs dāsnums, ak Tu visas esības Kungs, un kā ir Tavas

žēlsirdības cienīgi, ak Tu, Ķēniņš pār redzamo un neredzamo!

Tad jāatkārto Viscdzilākais Vārds trīs reizes, jānoliecas, skarot zemi ar pieri, un jāsaka:

Lai slava Tev, ak mans Dievs, ka Tu mums esi dāvājis gribu pēc Tevis tiekties, un esi devis visu to labo, kas vēlēts Tavās Grāmatās un Tavos svētajos Rakstos. Sargi mūs, mēs lūdzam Tevi, ak mans Kungs, no dīkas iztēles un tukšām iedomām. Patiesi, Tu esi Visvarenais, Viscdzilākais.

Tad jāpaceļ galva, jāapsežžas un jāsaka:

Es apliecinu, ak mans Dievs, to, ko apliecinājuši ir Tavi Izredzētie, un es atzīstu to, ko ir atzinuši tie, kas mājā Tavā Visaugstākajā Paradīzē un tie, kas lokā stāv ap Tavu varenības troni. Tev pieder debesu un zemes ķēniņvalstis, ak pasaulu Kungs!

—*Bahá'u'lláh*

* Alláh-u-Abhá